

Hilma Wuola, Jalmari Wuola,

Jalmari ja Hilma Wuola sekä lapset Fanny, Rauha (isän polvella) ja Toivo.

Mirja Vuola
15.7.1978 sukuseuran perustavassa
kokouksessa

Kun siemen pieni maahan putoaa,
puun suuren voi se siitä kasvattaa,
jonka latvus korkealle kohottuu,
juuret syvyyksihin hakeutuu,
oksat, lehdet leveälle levittyvät,
uusi siemen, virpi, vesa kehittyvät.

Täytyy tästä ympäristö laaja,
on kohta sukupuusta jälki taaja.
Myöskin siemen lähteä voi tuulen mukaan,
eikä silloin arvata voi kukaan
mistä tämä kasvupaikan saa,
mistä löytyy sille koti. -maa,
jossa kerran kukkaan puhkeaa
sukupolven uuden kasvattaa.

Joskus kuitenkin mieli palajaa
luokse emopuunsa halajaa.
Tulee aika, kelohonka kaatuu,
olemasta lakkaa, maatuu,
vaan uusi virpi, vesa jatkaa elämää
näin jatkaa sukupolven kierto tää.

Eli ennen Mudaisilla Laitilan
rusthollari tuo rikas Huiskalan,
kuulu Kustav-poika Simeonin,
joka ylpeäksi tunnettiin.

Kera poikain tyttären, Adonica-puolison
talo saatu oli loistokuntoon.
Siihen paikolliset avuksi tarvittiin,
piiat, rengit taloon pestettiin.

Sai pestin myöskin piika Maria,
tyttö taidoiltaan taitava,
käsistänsä kyllin kätevä
myös hengenlahjoiltaan pätevä.

Tää oli Maria, tytär Efraimin
lapsi herttainen köyhän räätälin.
Hänet laulajana tunnettiin,
lauloi, lauloi kuulijain sydämiin.
Myöskin Herran sanaa viljeli,
seuraa rukoilevain harrasti,
kun virren ilmoille hän viritti,
papi lukkaritkin hurmasi.

Mutta hurmasi myös lisäksi
pojan, perillisen rusthollarin.
Tää omaksensa katsoi, kihlat, käädyt osti,
vaan tekosensa isä hälle kosti.

Se kun ei ollut mieleen isän ylpeän,
puhutteluun poikansa nyt otti hän.
Olen sinusta mä ajatellut uutta isäntää,
mutta siinä on nyt ehto tää.
Jätät kotisi tai piika Marian...
sai lisäksi näin iskun ankaran.

Mutta valinta ei ollut vaikea,
niin oli rakas hälle Maria.
Isä-kulta, nyt eroavat tiemme siis,
sinun talostasi välitän mä viis',
nyt kuuntelen vain ääntä sydämen,
ääntä suuren, puhtahimman rakkauden.

Siis hyvästi, mä pidän Marian
ja ostan Vuolan talon Varhelan.
Sen vain kuvitella voimme tässä
kuin oli onnellinen kevät elämässä
nuorilla, kun muuttivat he Varhelaan
rakentamaan omaa, uutta kotiaan.

Helpolla ei päästy kuitenkaan
työtä pelloilla tehtiin ahkerana,
myös kuului pauke, kalske kirveen vasaran,
kuului tuutulaulut äidin-Marian.
Laulun siivin myöskin huokaukset
korkeimmalle nousivat ja kiitokset.

Kasvoi lapset, sukupolvi uus'
harteilleen jäi Vuolan tulevaisuus.
lisäksi on kantaisä, patriarkka Vuolan suvun
ken laskea nyt voisi jälkeläisten luvun.
Jo monestikin isäntä on vaihtunut
ja poika isän askelissa jatkanut.

Yhä seisoo talo paikallansa
kertoo historiaa vaiheistansa.
On vielä ohjat suvun hallinnassa,
lisain kannan vesan vaalinnassa.
Koti komennossa Kostin komean
hellinnässä herttaisen Hiikka Helenan
ja heillä poika, pojanpoika vartumassa
kerran sukutilan ohjiin tarttumassa.

Vielä kodissansa soitto, laulu helää,
perustuksillansa perinteet elää.
Kuulla nyt jos voisi mykkää kieltä
tulkita myös sanattoman mieltä.
Mitä kertoisikaan seinäkirjet,...
ilon, surun säveleet ja kiitosvirret,
jotka ajan saatossa on kuuluneet,
joita kansankynttilät on sotelleet.

Myös kertoilisi arjen askareista
milloin raskahista, milloin kevyistä askelista.
Milloin askelista nopsan hevosen
suvun rakastaman jalon eläimen.
Tuo toveri uskollinen talon töissä
ilo, kunnia, kilvan mittelöissä.
Juhlaksi se loihti arjen tumman,
kyytihiin kun istui oivan humman.
Huolet kaikki silloin hetkeksi hähtui
sävel raskas iloiseksi vaihtui.
Ehkä vieläkin kopseen kaviottien kuulet
kun tensi Perhot, Virmat kulki
Salamat, Vihurit ja Tuimat Tuulet.
Tää vähiten ei hobby ollut Vuolan Jalmarin
kun myöskin kieli, jousi oman fiiloin.

Mutta kuitenkin jo kohdallansa
on viulu vaiennut ja pellollansa
käy ei enää jalo hevonen,
ei kirmaa varsa pihalaitumen.

Työ käy tänään paljon helpommin
koneet touon tekee, korjaa sadonkin.
On jotain menetetty siinä kuitenkin
jotain, jota muistellaan tuntein lämpimin.
Entisaikaan paluuta ei ole kuitenkaan
vaikka lämmöllä näin joskus muistellaan.

On syytä verestä nyt kaikki muistointiteet
on syytä lujittaa myös verisiteet.
Jos kuinka laajeneekin Vuolan suku suuri
löytyy Varhelasta suvun kanto, juuri.

lisain kanto, josta vielä virpi puhkeaa
juuri, josta yhä vesa versoaa.
Toivokaamme, että päivä paistaa,
kun polvi uusi astuu polkujamme!